

(1920 – 1971)

ZÜBEYİR GÜNDÜZALP

KAFKAS ASILLI Ziver Gündüzalp, 1920 Konya Ermenek doğumludur. “Zübür’ümü kâinata değişmem” diyen Sevgili Üstad’ı, kâinata bedel bu talebesinin adını “Zübeyir” olarak değiştirmiştir.

Zübeyir Gündüzalp ağabeyin kısa tarihçe-i Hayatı Şöyledir:

İLKOKULU ERMENEK’TE, ORTAOKULU SİLİFKE’DE TAMAMLAR

Kimlik adı Ziver olan Zübeyir Gündüzalp Kafkas asıllıdır, 1920 yılında Konya/Ermenek’te doğmuştur. Ziver Gündüzalp’ın ataları 93 harbi diye bilinen 1877 Osmanlı-Rus harbinden sonra Anadolu’ya hicret eder ve Konya’nın Ermenek kazasına yerleşirler. Çocuk Ziver İlkokulu Ermenek’te, ortaokulu Silifke’de tamamlar.

Genç Ziver 1938 yılında 18 yaşında iken Ermenek’te PTT memurluğuna başlar. 1941’de Susurluk ilçesine askerliğe gider, 1943’de terhis olur. 1944’de Konya postanesinde tekrar memurluğa başlar. Bu arada okumaya çok meraklı olan Ziver, doğu ve batı klasiklerini okumaya başlar.

RİSALE-İ NUR’U 1944’DE TANIR, 1946’DA BEDİÜZZAMAN’I ZİYARET EDER

Ziver Gündüzalp Konya PTT memurluğu sırasında, 1944 yılında Bediüzzaman ile münasebeti olan Sabri Halıcı vesilesiyle ilk defa Risale-i Nur ile tanışır. Nur talebesi Rifat Filizer ile arkadaş olur, nurları okumaya başlar.

Feyzlere gark olan genç Ziver, 1946 senesinde Emirdağ’ında ilk defa Bediüzzaman Said Nursi hazretlerini ziyaret eder. Hz. Üstad Ziver adını kullanmayarak ‘Zübeyir’ kardeşim diye hitap eder, bu müstakbel talebesine. Artık Ziver, Zübeyir olmuştur.

1949’DA İNÖNÜ’YE TELGRAF ÇEKEREK KENDİNİ İHBAR EDER

Zübeyir Gündüzalp 1948’de Konya merkez postanesinden, Konya’nın ilçesi Akşehir postanesine tayin olunur. 1948’in son günlerinde Afyon mahkemesi başlar. Hapishanede Üstad’ına yakın olabilmek için İnönü’ye telgraf çekerek kendini ihbar eder ve Afyon hapishanesine alınır. Yanlışlıkla erken terhis edilen Zübeyir, hapishane müdürüne giderek durumu izah eder ve tutukluluğunu devam ettirir. Maksudı çok sevdiği Üstad’ını hapishanede yalnız bırakmamaktır.

İSLAHİYE’DE BİR SENE KALDIKTAN SONRA URFA’YA NAKLİNİ İSTER

1949’da Afyon hapsinden tahliye edildikten sonra, 1951 senesinde Antep ilinin İslâhiye ilçesine telgraf memuru olarak tayini çıkar. O sırada Urfa’da Hz. Üstad’ın emriyle Abdullah Yeğin ve Hüsnü Bayram dersanede kalmaktadırlar, bu sebeple Zübeyir Gündüzalp kendi talebi ile 1952 senesinde Urfa PTT’sine tayinini çıkartır. Urfa’da ve Âlem-i İslam dairesinde büyük nur hizmetleri başlar.

BİR VEZİRİ UĞURLADIK, BİR VEZİRİ KARŐILYORUZ

1952’de bir gün Pakistan Maarif Nazırı Ali Ekber şah, Bediüzzaman’ı Emirdağ’ında ziyaret etmiş, geri dönmektedir. Hz. Üstad 10 kilometre giderek misafirini Emirdağ dışına kadar uğurlamaktadır. O sırada çok manidar bir tevafuk yaşanır. Ali Ekber şah gider, tam o anda karşıdan gelen otobüsten Zübeyir Gündüzalp iner. Said Nursi şu tarihi sözü o anda söyler: “Bir veziri uğurladık, bir veziri karşılıyoruz.”

ZÜBEYİR, HÜSNÜ, ABDULLAH BERBAT KOKULU DAR BİR HÜCREYE KAPATILIRLAR

Zübeyir Gündüzalp, Hüsnü Bayram ve Abdullah Yeğin olarak üç nur talebesi Urfa’da çok baskı altındadır. Bismihu Subhanehu ile başlayan bir dilekçe hazırlayarak Vali ve Savcıya verirler. Nihayet Zübeyir, Hüsnü ve Abdullah emniyet tarafından tutuklanır, Urfa hapishanesine sevk edilirler, orada işkence görürler. Daha sonra Isparta’ya sevk edilirler. Isparta’da, içinden lağım sularının geçtiği berbat kokulu dar bir hücreye

kapatılırlar. Çok sıkıntılı günler geçirirler, ama onlar Allah yolunda oldukları için kalpleri çok rahattır, çok müvekkildirler... 1953 yılının Ramazan ayında (Miladi Mayıs) tahliye olurlar ve hemen o sırada İstanbul'da bulunan Hz. Üstad'ın yanına giderler.

SAİD NURSİ'NİN DAİMİ HİZMETİNE GİRMEK İÇİN İSTİFA DİLEKÇESİNİ VERİR

Zübeyir Gündüzalp 1953 Urfa mahkemesinden sonra merkeze, Ankara'ya alınır. Fakat O Ankara'ya gitmez, Said Nursi hazretlerinin daimi hizmetine girmek için istifa dilekçesini verir. Tarih 26 Ağustos 1953. 26 Ağustos 1953 tarihinde PTT memurluğundan istifa dilekçesini Ankara makamına gönderen 'Kâinata değişilmez' Zübeyir Gündüzalp, 'hayatım hayatınla devam edecek' dediği sevgili Üstad'ının artık hep yanındadır.

Zübeyir Gündüzalp'in yaptığı iman /Kur'an hizmetleri, çektiği çileler ciltler dolusu kitap yazılsa ihtimaldir ki tam olarak anlatılamaz.

ZÜBEYİR GÜNDÜZALP'İN İSTİFA DİLEKÇESİ

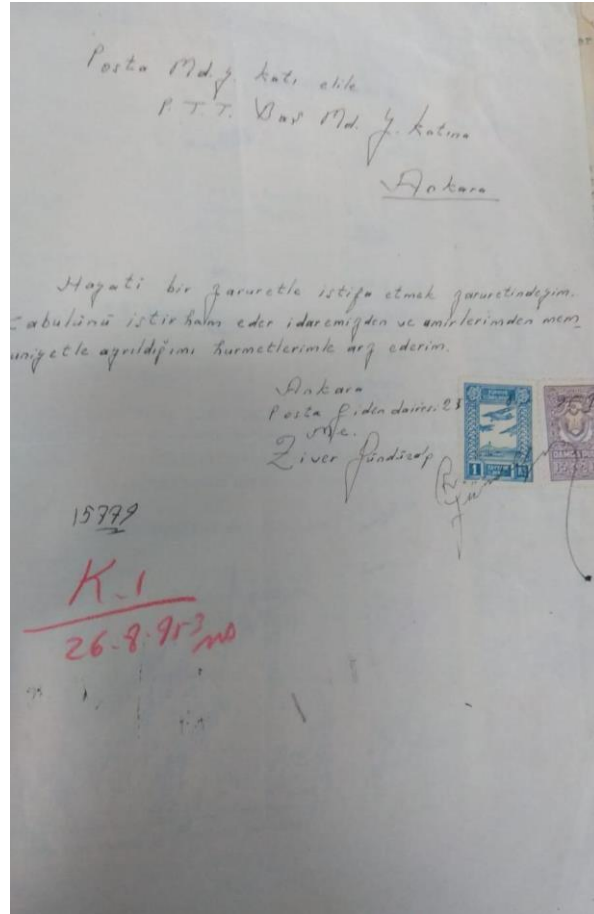
Zübeyir Gündüzalp'in el yazısı ile yazdığı PTT memurluğundan istifa dilekçesi, 26 Haziran 1953 tarihindedir. (Ömer Özcan'ın arşivinden)

Posta Md. Y. Katı eliyle

PTT Baş Md. Y. Katına

Ankara

Hayati bir zaruretle istifa etmek zaruriyetindeyim. Kabulünü istirham eder idaremeizden ve amirlerimden memnuniyetle ayrıldığımı hürmetlerimle arz ederim.

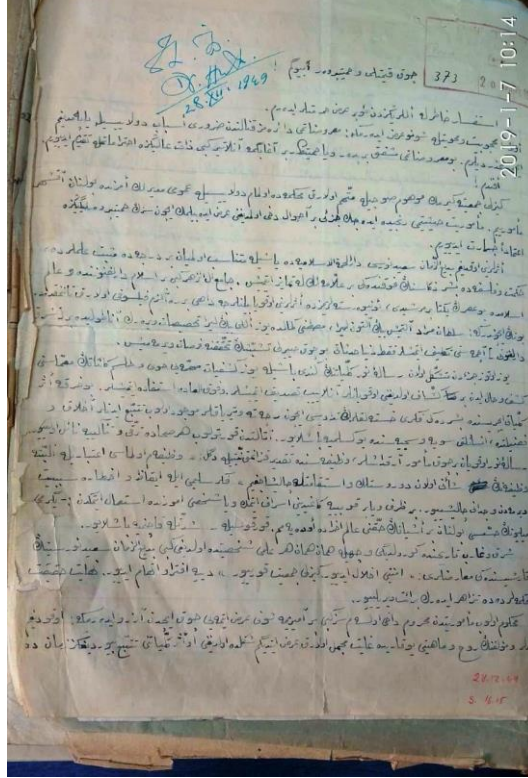
Zübeyir Gündüzalp'in PTT'den istifa dilekçesi

Ankara

Posta Giden Dairesi 23 me.

Ziver Gündüzalp*İmza ve iki adet pul***ZÜBEYİR GÜNDÜZALP'İN 28 ARALIK 1948 TARİHİNDE AMİRİNE YAZDIĞI DİLEKÇE**

Zübeyir Gündüzalp, 1948'de Akşehir Postanesinde memur iken, Afyon hapisanesine, Üstad'ı Bediüzzaman ile aynı çatı altına alır. 1949'da Afyon tahliyesinden sonra, ismini yazmadığı bir amirine gayet nezih ifadelerle baştan sona Üstad'ı Said Nursi'nin davasını ve Risale-i Nur'u anlatan bir mektup yazar, mektup PTT'nin arşiv kayıtlarına geçirilir.

Dilekçenin ilk sayfası Ömer Özcan'ın arşivinden:**Çok kıymetli ve hamiyetperver büyüğüm!**

İstifsar-ı hatırla ellerinizden öper, arz-ı hürmetler ederim.

Evvela: Mahcubiyet ve mahviyetle şunu arz ederim ki, maruzatımı dairemiz kanalından zaruri esbab dolayısıyla yapamadığım için özür dilerim. Bu maruzatımı müşfik bir peder veya hamiyetkâr bir ağabeyime anlatır gibi zat-ı âlinize ihtiramatımla takdim ediyorum.

Efendim!

Gizli cemiyete girmek mevhum suçuyla müttahem olarak mahkemede olmam dolayısıyla umumi müdürlük emrinde bulunan Akşehir memuruyum. Memuriyet haysiyetimi rencide edecek cüz'î bir ahval dahi olmadığımı arz edebilmek için sizin hamiyetperverliğinize itimaden cesaret ediyorum.

Eserlerini okuduğum Bediüzzaman Said Nursi Dar-ül Hikmet-il İslamiye'de yaşıyla mütenasib olmayan bir derecede müsbet ilimlerde, hikmet ve felsefede beşer zekâsının fevkindeki bir allamelikle temayüz etmiş. Cami-ül Ezher gibi bir İslam darülfünununda ve âlem-i İslam'da bu asrın yekta bir mürişidi, üniversitelerimizde eserlerini okuyabilenlerce dâhi (okunamadı) feylesofu olarak tanınmaktadır. Bunun içindir ki, Sultan Murad (Reşad olmalı) altmış bin altın lira, Mustafa Kemal de yüz elli bin lira tahsisat vererek Anadolu'da bir Şark Darülfünun'u açmasını teklif etmişler, fakat dünya hadisatı bu çok hayırlı teşebbüsün tahakkukuna fırsat vermemiş.

Yüz otuz cüzden müteşekkil olan Risale-i Nur külliyyatının kendi başıyla yüz keşfiyat-ı mühimmeyi havi ve tılsım-ı kâinatın muammasını keşf ve halleden bir keşşaf olduğunu okuyanlar anlayıp tasdik etmişler ve fevkalade istifade etmişler. Bu harika eser külliyyatı içerisinde beşerdeki fikrî hastalıkların tedavisi için reçete ve tiryaklar mevcut olup tettebbu' edenler ahlak ve fazilet, insanlık seviye ve seciyesinde yükselmeye

başlıyor. Ataletten kurtulup her sahada terakki ve tealiye nail oluyor. Risale-i Nur okuyan birçok memur arkadaşlar, vazifesinde takdir kazanmak niyeti ile değil “vazifem olması itibarıyla elbette vazifemin şe’ni olan dürüstlük ve istikametle çalışacağım” fikr-i selimi ile ikaz ve ihtara sebebiyet vermeden vicdanı çalışıyor. Bir zarf veya bir (okunamadı) kâğıdını israf etmek veya şahsî umurunda istimal etmekten “yirmi milyonluk hissesi bulunan bir eşyanın hakkını âlem-i uhrada ödeyemem korkusuyla” şiddetle kaçınmaya başlıyor.

Şark ve garb tarihinde görüldüğü vecihle hemen hemen her ilmî şahsiyette olduğu gibi Bediüzzaman Said Nursî’nin karşısındaki muarızları “emniyeti ihlal ediyor, gizli cemiyet kuruyor” diye iftira ve itihâm ediyor. Nihayet hakikat, mahkemelerde de tezahür ederek beraat veriliyor.

Mahkûm olup memuriyetten mahrum dahi olsam, siz gibi bir amirime şunu arz etmeyi çok içten arzu ederim ki:

Okuduğum eserler ve müellifin ruh ve mahiyeti yukarıda gayet mücmel olarak arz ettiğim şekilde olduğunu, o eser külliyyatını tetebbu’ buyurduğunuz zaman da (...)

ZÜBEYİR AĞABEYİ İLK DEFA ANKARA’DA GÖRDÜM

Vefatlarından bir sene öncesi, yani 1970 senesiydi. Bir pazar günü, kaldığım Tandoğan Mebusevler dersanesinden Hacı Bayram Camii yanındaki “27 Numara” isimli Bayram Yüksel ağabeyimizin kaldığı dersaneye gitmiştim. Niyetim, Bayram Ağabeyi ziyaret etmektir. 27 Numaralı dershanede toplam yedi veya sekiz kişi ya vardı, ya yoktu.

Baktım ortadaki salonda birkaç kişi abdest hazırlığı için kolları sıvalı olarak ayaküstü sohbeti yapıyorlar. Bayram Ağabey dedi: “Ömer Kardeş, bak Zübeyir Ağabey hiç görmüş müydün?” İstanbul’da okuyan ağabeyim Abdülkadir Özcan, Zübeyir ağabeyi bana çok anlatmıştı. Zübeyir ağabeyin Afyon müdafaasına da hayrandım. Bu sebeplerden dolayı Zübeyir ağabeyi çok merak ediyordum. Henüz görmemiştim.

Bayram ağabeyin sözünden sonra, Zübeyir Ağabeye tekrar baktım. O anda sanki Üstad’ı görmüş gibi oldum. O kadar çok benziyordu ki, nutkum tutulmuş öylece donakalmıştım. Epey şeyler anlattığı halde hiçbiri aklımda kalmadı! Sadece “Avrupa ve Amerika’nın ahlâksızlıklarına karşı yalnız, ancak Risale-i Nur’un kal’a olabileceği” ifadeleri hulasaten zihnimde kalmıştı.

ŞAHİDİ OLDUĞUM BİR KERAMETİ

Namazı beraber eda ettikten sonra Bayram Ağabey: “Zübeyir ağabeyle meşveret etmek isteyen varsa, Zübeyir Ağabey yandaki odaya geçti, sırayla girin” dedi. Birden içime bir ateş düştü... Zübeyir ağabeyle baş başa kalıp konuşmak... Fakat aklıma bir türlü bir şey gelmiyor... “Allah’ım, ben ne konuşayım!” diye kıvranırsen, birden okulumuzda mescit olmadığımı hatırladım. Hakikaten namazlarımızı olmayacak yerlerde kılıyor, zorlanıyorduk.

Birkaç kişi Zübeyir Ağabeyle görüşüp çıktıktan sonra kapıyı tıkladım, içeri girdim. Zübeyir Ağabey yerde diz çökmüş, başında takkesi takılı, önünde ellerini koyduğu bir rahle var. Selâm verdim, kendimi tanıttım. Dedim ki: “Ağabey, okulumuzda mescit yok. Bilhassa ikinci namazlarını kılmakta zorlanıyoruz. Ne yapmamız lazım?” Ziyaretimin suniliğinden olacak herhalde, namazları aksatıyoruz gibi bir mana uyandırmıştım. Zübeyir Ağabey kaşlarını çattı, sağ elini şecaatle ileri doğru bir yay çizerek salladı, “Kılacaksınız kardeşim! İmza toplayın, idarecilerinizle görüşün, mescit açtırın. Allah sizi muvaffak edecektir.” dedi. Bu manada başka müjdeli şeyler de söyledi. Teşekkür edip dışarı çıktım.

Hakikaten hiç aklımıza gelmiyordu idarecilerle görüşüp mescit açtırmak... Hâlbuki idareciler müspet insanlardı. Fakat o tarihlerde üniversitelerde mescit açtırmak, çok mühim ve zor bir hadiseydi. Belki de başka okullarda da hiç yoktu.

Neyse bilhassa Zübeyir ağabeyin hemşerisi hocamız Konyalı Abdullah Nişancı Bey’in samimi gayretleriyle revirin yanında bir mescidimiz oldu.

Okulda da öyle bir Nur hizmeti başladı ki; hem keyfiyetli, hem kemiyetli muazzam bir cemaat çıktı ortaya... O zaman okulda yatılı kalan Bilal, Cumali, Ömer, Hacı Mehmet, Necati, İlhan, Mehmet, Hayri, Mustafa gibi kardeşlerin çok büyük hizmetleri oldu. Hatta benim de bulunduğum motor bölümünde, talebelerin ekserisi nur talebesi olduğundan, o senelerde bölümler arası futbol turnuvası için Motor Bölümü takım çıkarmadı. Bölümün çoğu ehl-i dershane olmuştu. Onların top oynayacak vakitleri de yoktu yani... Zübeyir ağabeyin “Allah sizi muvaffak edecektir” sözünü hiçbir zaman unutamıyorum...

1972'de Ankara Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'nun
(Teknik İlahiyat) ilk Nur Talebelerinden bir grup

TEKNİK İLÂHİYAT FAKÜLTESİ!

O tarihlerde, 1970'li yıllarda anarşinin, boykot ve işgallerin üniversiteleri sardığı unutulmamalı... Okulumuzda cemaat o kadar büyüdü, o kadar bereketli hizmetler oldu ki, kardeşlere mescit yetmemeye başladı. Bir teşebbüs daha yapılarak, yatılı talebelerin kaldığı koskoca B bloğunun altı neredeyse cami büyüklüğünde bir mescit oldu. Bilhassa Ramazan aylarında ve diğer günlerde dışarıdan ağabeyler geliyor, dersler yapıyorlardı. Artık okulun adı halk arasında "Teknik İlâhiyat Fakültesi!" diye anılıyordu. Bu hizmetler Bayram Yüksel ağabeyin çok hoşuna gidiyor, kardeşlere iltifatlar ediyordu. Vefatına kadar da her görüşmemizde o ekibin isimlerini sırayla sayar, memnuniyetini belirtirdi.

Aklımdan Zübeyir ağabeyin sözleri hiç çıkmıyordu. Âdeta bu hizmetlerde Zübeyir ağabeyin duası vardı. Vefatından önce muvaffakiyet müjdelarını vermişti. Şimdi bu notları yazdığım 30 küsur sene sonra da bu okuldaki hizmetlerin birinciliği koruduğu söyleniyor.

BİR KUYUYA BİR FARE DÜŞSE...

Zübeyir Gündüzalp'in yıllar sonra ortaya çıkan bir kerametini de Rahmi Erdem Ağabey'in hatıralarında okumuştum. Şöyle ki:

Rahmi Erdem, Zübeyir Ağabeye: "Ağabey seni biraz Şark'taki medreseleri gezdirelim, kardeşlere takviye olur" diye teklif ediyor. Zübeyir Ağabey diyor: "Kardeşim! Benim gönlüm Üstad aşkıyla dolmuş. Şark'ın bazı âlimleri kıskanç olur, 'Bediüzzaman'ın talebesi gelmiş, şunu bir imtihan edelim; bir kuyuya bir fare düşse, kaç kova su çektikten sonra temiz olur?" diye sorarlar..."

Rahmi Ağabey anlatıyor: "Zübeyir Ağabey vefat etti. Yıllar sonra Şark'ta yaptığım bir dersten sonra bir âlim zat dedi ki: 'Siz Bediüzzaman'ın talebeleri âlim olmuşsunuz, şimdi ben de seni bir imtihan edeyim, bir soru sorayım: Bir kuyuya bir fare düşse kaç kova su çektikten sonra su temiz sayılır?' diyerek Zübeyir Ağabeyin kerametinin musaddakı oluyordu!

Zübeyir Ağabey tam bir edep ve ahlâk timsaliydi. Derslerde takkeyle oturur, namaz kılar ibadet eder gibi huşû içinde ders dinlerdi. Daha önceleri, Fatiha'yı okuduktan sonra ellerimizi yüzümüze sürerdik. Ben ilk defa Zübeyir ağabeyde Fatiha'nın tamamını elleri dua şeklinde açık okurken gördüm. Dikkatimi çekmişti...

RİSALE-İ NUR'DA ZÜBEYİR

"...Hakikî fedakâr Zübeyir, en lüzumlu ve hizmete şiddet-i ihtiyacım zamanında buraya imdadıma geldi. Yoksa Isparta'dan o sistemde birisini isteyecektim." (Emirdağ Lâhikası-II, 15)

"Zübeyir, bana merhum biraderzadem Abdurrahman yerine ve Ceylan, merhum biraderzadem Fuat bedeline verilmiş diye manevî ihtar aldım..." (Şualar, 535)

"Şimdi manevî evlatlarım, fedakâr hizmetkârlarım olan Zübeyir, Ceylan, Sungur, Bayram, Hüsnü, Abdullah, Mustafa gibi ve has ve halis Nur'un kahramanları olan Hüseyin ve Nazif, Tahiri, Mustafa Gül gibi zatların nezaretinde o düsturumun muhafaza edilmesini vasiyet ediyorum." (Emirdağ Lâhikası-II, 217)

"Zübeyir'in mahkemede okuduğu müdafaası gibi, parlak methiyesi inşaallah onları takdir ve tahsine sevk etmiş ki taacciple kararnamede yazmışlar." (Şualar, 444)

Eyüp Ekmekçi'den Tespitler:

Eyüp Ekmekçi ağabey, 1962-1971 seneleri arasında fasılasız olarak dokuz sene Zübeyir Gündüzalp ağabeyimizin hizmetinde bulunmuştur. Zübeyir ağabeyin yaşadığı her hadisenin en yakın şahidi ve Zübeyir ağabeyi en iyi tanıyanlardan birisi, belki de birincisidir. Senelerden beri ısrarlı taleplerimiz üzerine, cüz'î de olsa hazırladığı bazı notlardan istifade ettik:

ZÜBEYİR AĞABEYDEN İŞİTTİĞİMİZ İLK HATIRA

Muazzez Üstad'ımızın sadık ve sıddık hizmetkârı Zübeyir Gündüzalp ağabeyden ilk işittiğimiz hatıra şuydu:

“Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin zaman zaman Nur'un erkânı olan ağabeylere şu Nur'un Kur'anî meslek ve meşrebi noktasında çok ehemmiyetli dersi verdiklerini naklediyorlardı:

“Şah-ı Geylânî, İmam-ı Rabbanî gibi zatlar da gelseler: ‘Said, sen bu tarzda devam edersen şu birkaç biçimden başka şakirdin olmayacak; hem aç kalacaksın, hapis yatacaksın. Fakat tarzımı şöyle bir parça değiştirsen -yani siyasetvari veya tasavvufvari- bütün memleket senin şakirdin olacak, hatta başbakan ve reis-i cumhur da sana şakirt olup, gelip elini öpecekler’ deseler ben bu tarzımı bırakmayacağım’ buyuruyorlardı.

“Üstad'ımız bazen ders verdikten sonra bizi imtihan ederlerdi. Derdi ki: ‘Bana bir şeyler olsa desem ki, ‘Kardeşim! Biz şimdiye kadar bu tarzda gittik, fakat ben yanılmışım. Bundan sonra şöyle bir tarzda gideceğiz.’ Biz derdik: ‘Üstad'ım, biz size hürmet ederiz, elinizi öperiz fakat Risale-i Nur, serapa delil ve burhandır ve Kur'anîdir. Biz Risale-i Nur'dan ve tarzından vazgeçmeyeceğiz.’”

KONUŞTUKLARIMIZIN RİSALE-İ NUR'DAN YERİNİ BULUN

Merhum Zübeyir Ağabey, sohbetlerinin ekserisini sonunda: “Kardeşim! Konuştuklarımızın Risale-i Nur'dan yerini bulun” derdi. Demek Zübeyir ağabeyden nakledilen meseleler, sözler, Risale-i Nur mehazına uygun değilse yanlışdır veya tevîl-i fasit olabilir. Maalesef çok vaka cereyan etmiştir. Halen çok galat ve yanlışlar var.

Merhum muazzez ağabeyimiz: “Ben nakilciyim, Üstadımdan naklediyorum” buyururlardı. Ve: “Ben Üstad'ımın sözüyle hareket edersem, muvaffak olamasam da Üstad'ım beni kurtarır. Fakat kafadan hareket edersem, beni kim kurtaracak?” diye ibretli mesuliyet dersleri verirlerdi.

Bir kardeşe de: “Kafadan hareket etme, kafanı çalıştır!” diye bir ikazı var.

Fırcı ağabeyin rivayetiyle de: “Biz bazen kafadan konuştuğumuz zaman, ‘Satırdan kardeşim!’ diye, Zübeyir Ağabey ‘nun’u tınlatırdı...”

MESLEĞİMİZ CİHAD-I MANEVİDİR

Yine Zübeyir ağabeyden naklen: “Üstad'ımız şiddetli bir ders verdiği zaman, bakarız halimizde o derse bizi muhatap etmeye sebep bir yanlışlık var mı? Halde yoksa maziye döneriz, geçmişte de yoksa istikbalde başımıza gelecek bir halin dersidir, ikazıdır.”

Dava adamı, davasını bazen bir cümlede ifade eder. Bu neviden ders ve sözler Üstad'ımızın hayatında ve Risale-i Nur Külliyyatında pek çok vardır. Fikrine fazla güvenen bazı zatlar vardır. Birisi bir gün bizzat Üstad'ımıza: “Üstad'ım! Daha geniş çalışmamız lâzım” diye bir nevi itirazda bulunuyor. Üstad'ımız ise yanında bulunan Nur erkânı ağabeylere bedî mürebbiliği itibarıyla bazen şiddet kullandığı halde, Zübeyir ağabeyin ifadeleriyle bazen vartaya düşen bir talebeyi kurtarmak için, o Aziz Üstad, o talebenin karşısında “Evlâdım! Yavrum!” diyerek iknaya çalışırken âdeta tezelli haline girerlerdi.”

O esnada Fırcı Ağabey geliyor. Üstad'ımız, Fırcı Ağabeye dönerek: ‘Kardaşım Fırcı! Seni hakem tutuyorum. Ben diyorum ki, bu hizmet Risale-i Nur'un neşri medrese-i Nuriyelerle olacak. Bunlar başka tarzlar arıyorlar, sen ne dersin?’

Hatta merhum Zübeyir Ağabey son zamanlarında: “Mesleğimizin cihad-ı manevî olduğuna dair bahisler, Hizmet Rehberi'ne az girmiş. Siz Külliyyat'tan bu mevzuda bir tahşiye yapın” diye tavsiye etmişlerdi.

Altı bin sayfa Külliyyat'ta üç bin küsur sayfada iman hakikatlerini, marifetullahı ve muhabbetullahı ders verirlerken üç bin sayfaya yakın tarihçe, lâhika ve müdafaatında mahza Kur'anî olan meslek ve meşrebini ders vermişlerdir. Necip ve Mualla Üstad'ımızın Kur'anî olan meslek meşrebine dair bütün tahşidatları bu “cihad-ı manevî” üzerinedir.

Ahir zamanda gelecek zatın üç vazifesi mevzuunda; birinci vazife doğrudan doğruya bu “cihad-ı manevî” mesleğidir ve yüz sene sonra gelecek o zat dahi şimdi gelse siyaset âlemindeki vaziyetinden feragat edecek ve iman hizmetini esas yapacağına dair lâhikalarda çok bahisler var. Diğer iki vazife ise, netice olarak mütalâa ediliyor. Allah'ın vazifesidir deniliyor ve kader programına havale edilip zamana bırakılıyor.

Hatta Mustafa Sungur ağabeyimizin bu meyanda hatıraları var. Mealen: “Üstad'ımız bir gün 'Zübeyir, Sungur, Hüsrev Nur'dan yükselen üç sütundur' buyurdular. O anda benim aklıma geldi ki, Hüsrev ağabeyin hizmeti Isparta'ya bakıyor; Zübeyir ağabeyin İstanbul'a... Üstad beni de daha ziyade Ankara'ya gönderirdi. O anda Ankara'daki hizmet muhitinde olma arzusu bende uyandı. “Üstad'ımız: 'Sungur, Menderes seni Ankara'ya çağırır, 'Gel Risale-i Nur'u devlet eliyle bütün dünyaya neşret' dese, senin burada bulunman daha mühimdir. Gerçi o vazife-i İlâhiyedir' buyurmuştur.”

Cihad-ı manevînin en büyük şartı, vazife-i İlâhiyeye karışmamaktır ki, bizim vazifemiz hizmettir, netice Cenab-ı Hakk'a aittir. Biz vazifemizi yapmakla mecbur ve mükellefiz.

ÜSTAD'IMIZIN EMİRLERİNE AKIL VE MANTIK KARIŞTIRILMAMALI

Zübeyir Ağabey şunları anlatmıştı:

“Hizmette en mühim bir husus, Üstad'ın emir ve işlerine kendi aklını karıştırmamaktır. Bir gün Üstad Hazretleri, yazdığı bir dilekçeyi bana verdi ve 'Git bunu kaymakama ver' dedi. Şimdi ben aklımı ve mantığımı karıştırsam şöyle düşünmem lazım:

“Kaymakam bu saatte yatıyordur, yarın nasıl olsa dairesine gelecek, ben de erkenden getirip dilekçeyi veririm...”

“Hâlbuki Üstad'ımızın emirlerine akıl ve mantık karıştırılmamalı. Ben dilekçeyi aldım ve hemen kaymakama gittim. Adam kapıyı açar açmaz bin bir küfür ve hakaretler savurmaya başladı. Ben Üstad'ın emrini yerine getirmek için sükûnetle bekledim ve 'Bu, Üstad'ımızın dilekçesidir' dedim, uzattım. Adam, 'Neyse haydi ver' dedi ve dilekçeyi aldı. Meğer sonradan anlaşıldı ki adam ertesi gün izne ayrılacaktı...”

Eyüp Ekmekçi

SEYYİD VEYA EFENDİ, HİZMETKÂR VEYA TALEBESİNİ İMTİHAN EDER

“Üstad, Risale-i Nur'da, 'İfadelerim müşevveş oldu, filanca talebem tâdil veya ıslah etsin' gibi ifadeler kullanıyor. Bunu, 'Bir seyyid veya efendinin hizmetkâr veya talebesinin sadakatini ölçmek için bir imtihandır' diye düşünmek lazımdır.”

“Üstad'ımız, 'Kardeşim! Ben âlim değil, hizmetkâr yetiştirdim' demişti.”

“Eğer ben Bediüzzaman'ın hizmetçisiyim veya talebesiyim diye kendime bir paye veririm; kardeşlerim şimdiden hakkımı helâl ediyorum, damarımdan şırıngayla bir zehir zerk ediverin!”

DERSLERDE ÜÇ ŞEYDEN BAHSEDİLİR

“Biz derslerde ya Risale-i Nur okuruz, ya Üstad ve Risale-i Nurlardan bahsediyoruz veya havadis-i Nuriyelerden anlatırız. Bunun dışında her türlü müspet ve menfi günlük siyasî içtimâ meselelerden bahsetmek sadakatsizliktir, bid'attir.”

KALEMLERİNİZİ ÇALIŞTIRIN

“Üstad'ımıza ve Risale-i Nurlara taarruz edildiği zaman gazete lisaniyla cevap verilmemeli. Kendi dairemizde lâhikalar neşrederek cevap verilmelidir. Böyle durumlarda kalemlerinizi çalıştırın...”

BEN RİSALE-İ NUR’U OKUDUKTAN SONRA..

Bir kardeşimiz bir gün heyecanla geldi, ortada bir mesele varmış gibi, Zübeyir Ağabeye: “Ben şahidim, Üstad gazeteleri size okutuyordu!” deyince, ben ömrümde Zübeyir ağabeyin o kadar hiddetlendiğini görmemişim. “Otur kardeşim!” dedi. Bana: “Sen de otur, yaz bunları!” dedi. “Evet kardeşim, Üstad gazeteleri bana okutuyordu fakat ben Risale-i Nur okuduktan sonra bir tek yazı, makale, gazeteyi istifade niyetiyle okumamışım. Nerede bir iğne, bir çuvaldız, bir plân, bir taarruz var, onu anlamak için okurum.”

ÇOCUK TERBİYESİNE ÇOK ÖNEM VERİRDİ

Zübeyir Ağabey çocuk terbiyesine çok önem verirdi. Şu sözler ona ait:

“Çocuklar veli-yi nasihten ziyade, güzel örneklere muhtaçtırlar.”

“Çocuk terbiyesi hakaik-i imaniyedir.”

“Mesleğimiz cihad-ı manevî olduğundan, muvaffak olanlar tecrübelerini yazsalar havadis-i Nuriye hükmüne geçer.”

Ben bir gün çocuklara biraz sertçe davranmışım. Zübeyir Ağabey hemen ikaz etti: “Bu çocuklara sert davranma. Biz irşadı Risale-i Nur’a bırakmışız. İmtizaç, şefkat, müsamaha lazım...” dedi.